

Sobota 29. týždňa

Lk 13,1-9

Prijat' blížneho, aký je a pomôcť mu sa zmeniť

Našou úlohou nie je druhého zmeniť a pomôcť mu, aby sa zmenil sám

Nedávno som sa rozprával s jedným chlapcom; bol to mladý človek, mal asi sedemnášť, možno osemnášť rokov. Hovoril o tom, že jeho otec pije a že by bol veľmi rád, keby bol otec iný. Pýtal sa ma: „Ako by si riešil takú situáciu, keby ti otec pil? Ty by si mu aj dohovárал, ale on by si nechcel dať povedať! Čo by si vtedy robil?“ V prvej chvíli som nevedel, čo na to povedať. Videl som, že pre chlapca je to dôležité a vážne. Potom som si však uvedomil jednu dôležitú vec a hovorím mu: „Chcieť zmeniť človeka a milovať človeka, to sú dve veci. Ak ja chcem niekoho silou mocou zmeniť, to znamená, že ho neprijímam takého, aký on je; chcem ho iného. Chcem, aby sa zmenil. Ale takýmto spôsobom dosiahnem len to, že bude ešte neprístupnejší a vôbec mu nepomôžem. Druhá vec je človeka milovať. Kto miluje, ten prijíma toho druhého človeka takého, aký on je, aj s jeho chybami a nedostatkami. Keď sa budem za každú cenu usilovať zmeniť človeka, asi sa mi to za celý život nepodarí. Ale keď ja budem druhého milovať, a to opravdivo, takého aký on je, on sám spozná svoju cenu a sám sa zmení.“ Niekedy by sme chceli bojovať proti zlu, meniť ľudí, a pod.

Ale zdá sa, že tou najlepšou cestou nie je za každú cenu iných obracať, meniť, vytýkať im,..., ale najschodnejšou cestou je konať dobro, jednoducho milovať.

Dnešné evanjelium tvoria akoby dva celky. Prvý celok tvorí rozprávanie „o Galilejčanoch, ktorých krv zmiešal Pilát s krvou ich obetí“ (Lk 13,1) a o osemnášťich, „na ktorých padla veža v Siloe“ (Lk 13,4). Druhý celok tvorí rozprávanie o neúrodnom figovníku (porov. Lk 12,6–9).

V skutočnosti tieto dva celky (časti) vytvárajú jednotu – jeden celok. Najskôr je reč o pokání, ku ktorému nás majú viesť aj také nešťastia, aké sa tu spomínajú; lebo vina tých, ktorým sa nešťastia stali vôbec nie je väčšia, ako vina ostatných a všetci potrebujeme pokánie. Potom je reč o figovníku, ktorý neprináša úrodu. Pán mu dáva ešte jeden rok. Bude sa mu zvlášť starostlivo venovať. Ak ani potom neprinesie úrodu, „**potom ho vytne**“ (Lk 13, 9).

Pokánie a konanie dobra, asi tak by sa v skratke dalo zachytiť posolstvo dnešného evanjelia. Tieto úkony by mali ísť spolu, mali by vytvárať akúsi jednotu, tak ako tvoria jednotu v rozprávaní dnešného evanjelia. Na jednej strane je to pokánie, ktoré spočíva v uvedomení si hriechov, v priznaní si viny, jej oľutovaní a v obrátení sa smerom k Bohu. A na druhej strane potom nasleduje prinášanie ovocia alebo jednoducho konanie dobra. Nestačí len konať pokánie, ľutovať hriechy a bojovať proti zlu, ale treba aj konať dobro, a tak

budovať Božie kráľovstvo. Toto je náš, ľudský život: konať pokánie a prinášať ovocie dobrých skutkov, a tak smerovať k Bohu.

Niekedy by sme veľmi chceli zmeniť iných, chceli by sme, aby boli lepší: aby prestali piť, fajčiť, alebo nadávať a pod. Silou-mocou bojujeme proti zlu okolo nás, ale zdá sa, že efekt je minimálny. Prečo je to tak? Náš svet je ako – asi to nebude celkom šťastné prirovnanie, ale môže pomôcť pochopeniu danej veci – je ako nepodarené rezané pivo. Iste mnohí, hlavne chlapi, vedia, ako sa robí také rezané pivo. Rezané pivo to je vlastne spojenie tmavého a svetlého piva v jednom pohári tak, že sa nepomiešajú. Je v tom kus čašničkeho umenia a aj skúsenému čašníkovi sa to z času na čas nemusí podariť; potom je to len nejaká zmiešanina svetlého a tmavého piva. Podobne je to s našim svetom: je ako taká zmiešanina svetlého a tmavého, dobrého a zlého, svätého a hriešneho. Predstavme si, že by sme chceli, aby v takomto zmiešanom pive, nebolo to tmavé, ale iba svetlé. Iste by sme nezačali vyťahovať to tmavé, lebo to je nemožné, keďže sú obidve piva pomiešané a s tmavým by sme odstránili svetlé. Ale dalo by sa to urobiť tak, žeby sme neustále prilievali svetlé, až kým by nebolo celé úplne svetlé. Podobne to treba robiť aj v živote: nebojovať silou mocou proti zlu a odstraňovať zlo, lebo by sme mohli odstrániť aj dobro, ale treba neustále konať dobro. Veď zlo nie je ničím iným ako nedostatkom dobra, tak ako tma je nedostatkom svetla. Čím viac svetla, tým menej tmy; čím viac dobra, tým menej zla.

Nehovorím, že netreba bojovať proti zlu, že ho netreba odstraňovať, hovorím len, že proti zlu treba bojovať dobrom. Čo to znamená v konkrétnom živote? Kde je nenávisť, tam treba priniesť lásku; kde je smútok, tam treba priniesť radosť; kde je tma, treba priniesť svetlo...

Chlapec, ktorého som spomínal v úvode nemôže svojmu otcovi pomôcť lepšie než, že ho bude milovať. Matka Tereza hovorí: „Na začiatku som si myslela, že musím obracať ľudí na vieru. Medzičasom som sa naučila, že mojou úlohou je milovať. A láska obráti toho, koho chce.“¹

Iba takto môžeme premieňať svet okolo nás a kráčať spoločne za Kristom.
Amen.

¹ Matka TEREZA: *Počúvaj, čo hovorí láska – myšlienky Matky Terézie*. Bratislava: LÚČ, vydateľské družstvo, 1999, s. 43.